

Schimmenspiel

Schimmenspel

Renée van de Water

Eerste druk 2016

ISBN 9789402144741

Auteursnaam: Renée van de Water

Uitgever: Brave New Books

Omslagontwerp: Renée van de Water

© 2016 Renée van de Water

© 2016 Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de uitgever.

Proloog

Ik sta verstijfd in de ruimte en kan niet geloven wat er zojuist is gebeurd. Mijn handen trillen hevig en mijn hoofd duizelt. Wat heb ik gedaan? Waarom heb ik het gedaan? Mijn hoofd is een grote puinhoop op dit moment en ik staar alleen voor mij uit. Mijn ademhaling is oppervlakkig en er trekt een koude rilling over mijn rug.

Vroeger had ik dit doodeng gevonden. Ik had het voor onmogelijk en zeker onmenselijk gehouden. Als ik nu zo kijk naar mijzelf en naar wat ik heb gedaan, ben ik alles wat ik nooit verwacht had te zijn.

Ik sta nog altijd bij het aanrecht en weet niet wat ik nu moet doen of moet denken. Ik heb het gedaan en dat valt niet te ontkennen of te verklaren. Dit lichaam, hier voor mij op de grond, ziet er vreselijk uit. Het ligt daar door mij. Het ziet er vreselijk uit door mij.

Zonder dat ik het merk heeft een enkele traan zich losgemaakt van mijn oog. Hij rolt nu langzaam over mijn wang. Ik mag hier niet om huilen, hoe erg het ook is. Ik mag het niet van mijzelf. Niet nadat ik dit alles zelf heb gedaan.

Ik zoek steun bij het aanrecht. Langzaam dwalen mijn ogen naar de gootsteen. Het water dat er nog altijd in zit, is verkleurd. Verkleurd naar de kleur van bloed. Bloed dat er dankzij mij in is gekomen.

Langzaam til ik mijn handen op, met mijn palmen richting het plafond. Ook hierop zie ik alleen de dieprode kleur van bloed. Bloed dat is verspreid en nog altijd vloeibaar is. Ik slik moeizaam.

Nog geen kwartier geleden stond dit lichaam nog springlevend tegenover mij. Nog geen kwartier geleden stroomde het bloed dat nu in de gootsteen en op mijn handen zit nog door de aders van dit kostelijke lichaam.

Ik moet iets doen, anders loopt dit ook voor mij slecht af en dat wil ik in de verste verte nog niet. Snel spoel ik mijn handen met het nu

toch al vieze water. Daarna trek ik de stop uit de afvoer zodat het water langzaam en gorgelend wegloopt. Vervolgens zet ik de kraan op zijn hardst aan zodat al het rood uit de gootsteen verdwijnt.

Als al het water weggelopen is draai ik mij om en hurk voor het lichaam. Ik pak snel en stevig de polsen vast en begin met trekken. Dit gaat verrassend eenvoudig omdat het lichaam vrij licht is.

Hoe ik dit precies ga oplossen, is nog niet duidelijk. Het belangrijkste is dat ik een manier moet vinden om dit op te lossen, anders loopt dit verkeerd af.

Hoofdstuk 1

Elynn Smeets

De witte deuren gaan open en het felle licht doet pijn aan mijn ogen. Ik knipper een paar keer en dan zie ik de lange ziekenhuisgangen voor mij. Ik loop naast een brancard, mijn hand stevig in die van mijn moeder. Ik ben niet van plan die los te laten.

Ik zie hoe mijn moeder met moeite haar ogen open doet en naar mij lacht. Ik lach snel terug. Het is vreselijk om haar zoveel pijn te zien lijden, als je er niets aan kunt doen.

Mijn vader loopt aan de andere kant van de brancard en hij kijkt bezorgd voor zich uit. Alleen mijn tweelingbroer Fabian is er niet bij. Hij heeft een hekel aan ziekenhuizen en ik neem het hem niet kwalijk. Je bent hier altijd met een vervelende reden. Je zult hier nooit voor je plezier even een middagje naar toe gaan. Als je hier toch naartoe moet dan is het meestal bij een ziekte of een ongeluk. Wij zijn hier ook niet voor ons plezier.

We lopen snel door, alsof we de trein moeten halen. We gaan een hoek om. Ik kan nog steeds niet geloven dat dit allemaal gebeurt. Nog een hoek en dan rijden we naar een lange witte gang met fel wit licht, net zoals de andere. Alles lijkt hier op elkaar.

Ik vind het hier vreselijk, ook al zijn we hier nog geen vijf minuten.

Plotseling stopt de brancard en de verpleegster kijkt geschrokken naar het gezicht van mijn moeder. Ik volg direct haar blik. Mijn moeder ligt zo stil en vredig. Ze lijkt op een pop die net is neergelegd om te gaan slapen, maar dan pas valt mij het op waarom de verpleegster zo geschrokken kijkt.

Mijn moeder ligt een beetje te stil...

Plots houdt de verpleegster haar hoofd bij mijn moeders mond en luistert met gespitste oren. Verbaasd pakt ze nu haar pols en drukt

met haar vingers op de plek waar de hoofdslagader zit. Mijn moeder geeft geen enkele reactie of impuls. Snel kijk ik naar mijn vader, die ook gespannen afwacht.

Dan loopt de verpleegster snel naar een telefoon vlak bij ons en toetst een nummer in. Het kost haar even wat tijd en als ik mij niet vergis, zie ik waarom. Haar handen trillen hevig. Na enkele seconden waarschuwt ze iemand en komt ze snel terug naar de brancard.

Niet veel later komt er een dokter naar ons toe, die vervolgens alle handelingen van de verpleegster herhaalt. Plots stopt hij en richt zijn blik op mij. Ik kijk hem recht in zijn wanhopige ogen. Iets in mijn ogen moet hem hebben overgehaald, want plotseling neemt hij een besluit. Hij draait zich om en pakt de telefoon die de verpleegster zonet nog heeft gebruikt.

Wat er het volgende moment gebeurde, was allesbehalve prettig. Een paar ziekenbroeders namen de brancard van mijn moeder over en reden hem een van de operatiekamers in. We mochten niet mee naar binnen. In plaats daarvan werd ons verzocht geduldig af te wachten in een van de vele wachtkamers.

Na een korte tijd komt een verpleegster ons halen. Zonder ook maar een woord te zeggen volgen we haar door de lange gangen van het ziekenhuis. Uiteindelijk komen we uit bij een kamer die wat afgelegen is.

Er staat een bed, maar mijn zicht wordt verstoord door een gordijn dat voor een deel om het bed heen hangt. De verpleegster laat ons binnen en verlaat dan zelf de kamer.

Plotseling merk ik dat we niet alleen zijn. Er staat een dokter aan het voeteneinde van het bed. Ik was zo gefocust op het bed dat ik hem helemaal niet had gezien. Mijn vader blijft als aan de grond genageld staan, maar ik moet weten wat wij hier in deze kamer doen en wat er achter het gordijn is.

Ik zet twijfelend een stap naar voren en kijk om naar mijn vader. Het lijkt wel alsof hij al weet wat er achter het gordijn is en niet wil dat het bevestigd wordt. Ik richt mijn blik weer naar het gordijn en ik loop verder naar voren.

Dan verstart mijn blik en kan ik niets anders doen dan naar het bed staren. Op het witte ziekenhuisbed ligt mijn moeder. Haar ogen zijn dicht en haar handen liggen in elkaar gevouwen op haar buik.

Mijn blik blijft bij haar handen hangen en dan dringt het pas tot mij door dat deze handen niet op en neer gaan zoals normaal.

Nee, ze liggen doodstil. Met een ruk draai ik mij om naar de dokter en voor hij zijn mond kan openen, springen de tranen in mijn ogen.

Dit kan niet waar zijn, ik kan en wil dit niet geloven. Mijn moeder die hier voor mij ligt, is dood.

Nee, het kan niet. Het kan niet. Ik voel hoe de dokter voorzichtig zijn hand op mijn onderarm legt, maar deze schud ik direct van mij af en doe een stap achteruit. Dit kan niet, echt niet.

Met tranen in mijn ogen begin ik te rennen. Weg van de dokter, weg van mijn vader en weg van mijn moeder. Weg van al mijn zorgen.

Ik schrik wakker. Wat was dat een nare nachtmerrie. Het is nu al zeven jaar geleden dat mijn moeder overleden is, maar toch blijft deze droom terugkomen. Telkens rond mijn verjaardag. Elk jaar weer die vreselijke herinneringen. Als klein aanknopingspunt dat ik het niet vergeten mag. Het zijn dan voornamelijk de minder leuke kanten waaraan ik word herinnerd, maar waarom?

Ik schuif de dekens van mij af en ga rechtop zitten. Ik ben in de war, even gedesoriënteerd en mijn handen trillen licht.

Nadat ik een tijdje voor mij uitgestaard heb, sta ik op en nog half in slaap strompel ik de trap af naar beneden. Daar aangekomen schuifel ik naar de keuken. Ik heb een vieze smaak in mijn mond en tegelijkertijd is hij zo droog als het maar kan. Ik open een van de keukenkastjes en pak een grote groene mok uit de kast. Ik vul hem met melk en open de magnetron. Leunend tegen de keukentafel wacht ik tot de melk klaar is. Mijn ogen voelen zwaar aan en ik moet moeite doen ze open te houden.

Plots voel ik een arm om mijn middel en geschrokken draai ik mij om. Ik kijk recht in Ryans ogen en glimlach. Hij zucht diep en kust mij op mijn voorhoofd.

‘Of je bent uit bed gevallen of het is weer zo ver.’ Hij kijkt mij afwachtend aan, maar ik zucht alleen en kijk vervolgens de andere kant op. Als hij dit merkt, beantwoordt hij zelf zijn vraag.

‘Ik geloof het laatste want ik ben meestal de persoon die uit bed valt. Elynn, zijn het weer dezelfde dromen?’

Ik bijt op mijn lip en staar twijfelend naar de vloer. Ryan legt zijn hand op mijn wang zodat hij mijn gezicht omhoog kan brengen richting het zijne. Hij kijkt mij recht in de ogen.

‘Elynn praat tegen mij.’

Als ik nog altijd niets zeg drukt hij zijn lippen tegen de mijne en kust mij vol passie. Spontaan beantwoord ik zijn kus. Ik pak zijn gezicht in beide handen en houd het iets van het mijne zodat ik hem kan aankijken. Ik haal diep adem en open mijn mond om hem dan desondanks antwoord te geven.

‘Ryan waarom moet dit nu elk jaar weer gebeuren?’

Ik kijk hem diep in de ogen en hij ziet de wanhoop in de mijne. Ik voel de tranen branden.

‘Ik weet het niet,’ hij pakt mijn polsen vast en leunt met zijn voorhoofd tegen het mijne.

‘Ik weet het niet Elynn...’

Zo blijven we staan terwijl de magnetron piept.

Het is al ochtend en ik word wakker door een hard geluid. Het is mijn wekker die het zo te horen nog prima doet. Ik heb helemaal geen zin om mijn ogen te openen.

Op de tast ga ik op zoek naar mijn wekker. Als ik deze eindelijk gevonden heb houdt het irritante gepiep op. Ik trek mijn arm snel weer onder de warme deken en blijf even zo liggen.

Na een tijdje besluit ik zelf het initiatief te nemen en rek mij uit. Dan knipper ik met mijn ogen om aan het felle ochtendlicht te wennen en staar naar het plafond. In mijn ooghoek zie ik Ryan, die nog diep in slaap verzonken is.

Het is maandagochtend en dit was beslist niet het ideale begin van de week. Ik werp een snelle blik op de klok, het is half acht. Ik kijk de kamer rond.

Op een stoel in de hoek van de kamer liggen Ryans kleren. De avond van tevoren was hij vastbesloten om de nacht bij mij te blijven, toen ik voor de zoveelste keer had gezegd dat ik bang was voor die terugkerende nachtmerries. Uiteindelijk vind ik het ook wel fijn dat hij er is.

Ik ga op mijn zij liggen met mijn gezicht richting Ryan. Hij ligt op zijn rug met zijn gezicht naar het plafond gericht. Door deze houding

krijg ik de gelegenheid om hem eens goed te bekijken. Zijn gezicht ziet er jonger en ontspannen uit als hij slaapt. Zijn haar is een prachtige wanorde. Het is erg verleidelijk om mijn hand uit te steken en hem aan te raken, maar net als een klein kind is hij zo lief als hij slaapt. Ik wil hem niet wakker maken, dan is mijn mooie uitzicht weg. Na even zo gelegen te hebben klinkt het geluid van zijn stem.

‘Je staart.’

‘Ik gaap je aan.’

‘Het is eng.’

‘Het is romantisch.’

Ik glimlach eigenwijs naar hem. Hij opent zijn rechteroog en kijkt mij vanuit zijn ooghoek aan. Daarna trekt hij lachend zijn kussen over zijn gezicht.

‘Nou...’ Geïrriteerd probeer ik het kussen van zijn gezicht te trekken, maar hij houdt het kussen stevig vast.

Plotseling trekt hij het kussen weg en kust mij vol passie. Ik geef mij gewonnen en beantwoord zijn kus. Zijn verlangen en vurigheid vlammen door naar mijn lippen. Dan trekt hij zich plots terug en kijkt mij bezorgd aan.

‘Alles weer oké?’

‘Ja, ik ben blij dat je bij mij gebleven bent.’ Ik lach liefdevol naar hem.

Hij wrijft met de buitenkant van zijn hand langs mijn wang.

‘Graag gedaan.’ Hij geeft mij een snelle kus en schuift dan de deken opzij.

‘Kom op uit bed. Je moet even aan iets anders denken dan aan je vervelende herinneringen van die dag.’

Met een diepe zucht ga ik rechtop zitten.

‘Je hebt vast gelijk. Straks zijn we nog te laat voor school.’

‘Ja, en aangezien we onze favoriete docent meneer Van Bommel het eerste uur hebben mogen we geen kostbare tijd verspillen.’

Ik hoor hoe de schoolbel luidt terwijl ik snel naast Jessica op mijn plaats ga zitten. Jessica zit met haar haar te frutselen. Ze heeft lichtbruin gekruld haar dat tot haar schouders kort geknipt is in veel laagjes.

‘Druk weekend gehad?’

Jessica frons en lacht dan hoofdschuddend naar mij.

‘Jess...’

‘Ja, ja ik weet het. Ik moet mijn mond weer eens houden... maar even seri...’

Midden in haar zin stopt ze en kijkt geschrokken naast zich. Meneer Van Bommel staat met zijn scherpe blik op haar gericht recht voor haar.

‘Sorry meneer. Ik moet echt mijn mond houden.’

Meneer Van Bommel zet zijn bril weer recht op zijn ietwat spitse neus en loopt hoofdschuddend terug naar zijn bureau. Ik kan met moeite mijn lach onderdrukken. Glimlachend kijk ik achterom naar Ryan. Hij heeft kennelijk het hele gesprek gehoord, want ook hij moet zijn lach inhouden. Ik knipoog naar hem, draai mij om naar Jessica en haal lachend mijn schouders op.

Ik zucht diep, werp nog een korte blik op Ryan en dan begint de les.

‘Ik krijg nog uitslag van die man.’

Ik pak mijn boeken van mijn tafel en loop samen met Jessica het lokaal uit. Onderweg naar onze kluisjes moet ik weer eens Jessica’s eindeloze geklaag over meneer Van Bommel aanhoren.

‘Ik was gewoon aan het praten met degene die naast mij zat en nog niet eens zo hard. Zeg eens eerlijk. Ik praatte niet hard, toch?’

‘Jes, ik weet niet of...’ Ik kan mijn zin niet eens afmaken of Jessica’s geratel gaat al weer door.

‘Zie je nu wel. Hij overdreef mateloos en dat alleen maar, omdat het weekend voorbij is en hij zijn roes gewoon niet heeft uitgeslapen. Hé, dat brengt mij terug bij ons gesprek dat Van Bommel zo nodig moest verstoren. Hoe was je weekend?’

Ze kijkt met onderzoekend aan en lijkt echt serieus nieuwsgierig te zijn naar mijn antwoord.

Ik zucht en haal mijn schouders op.

‘Elynn... heb je weer die ene nare droom gehad?’

Ik loop snel door in de richting van mijn kluisje. Voordat Jessica haar mond kan openen, onderbreek ik haar snel.

‘Wat heb jij zo meteen?’

‘Elynn, ontwijk mijn vraag niet. Ik weet dat het niet het leukste onderwerp is om over te praten, maar dat is nog geen reden om het te negeren.’

‘Jess, ik wil het er gewoon niet over hebben. Oké?’

‘Ja, dat snap ik, maar...’

‘Nee, niet nu.’ Ik sluit mijn kluisje en loop de andere kant op.

‘Oké, oké het is al goed. Ander onderwerp.’

Ik kijk expres de andere kant op om Jessica’s blik te ontwijken. We lopen samen richting Ryans kluisje. Als we daar aankomen zie ik dat Ryan verderop met een groepje leerlingen staat te praten.

Mijn enige kans om onder het geratel van Jessica uit te komen, is zojuist vervlogen. Hulpeloos leun ik tegen de kluisjes aan en laat ik met een plof mijn tas op de grond vallen. Jessica komt naast mij staan en praat aan een stuk door. Ik luister maar half en kijk ondertussen de gangen rond.

Het is toevallig dat Jessica en Ryan tegelijk met mij een tussenuur hebben. Over het algemeen is het rustig in de gangen van school. Hier en daar staan een paar leerlingen in groepjes te praten en af en toe komt er iemand voorbij sjokken. Vanuit het groepje waar Ryan bij staat, klinkt luid gelach.

Uit een van de groepjes aan de andere kant van de gang komt Rachelle in onze richting gelopen. Haar lange lichtblonde haar is naar achteren ingevlochten, zoals ze dat wel vaker heeft. Jessica is schijnbaar uitgepraat, want plotseling is het stil.

‘Hoe was jullie weekend?’

Ik zucht. Houdt het dan nooit op? Iedereen vraagt mij precies naar dat ene moment dat ik nou juist probeer te vergeten. Ik pak mijn tas weer op en doe een stap bij de kluisjes vandaan. Ik recht mijn rug en zet mij er overheen.

‘Kan beter en hoe was jouw weekend?’

Zonder er dieper op in te gaan, praat ik er snel en behendig overheen. Rachelle antwoordt uitgebreid.

Terwijl ik zo sta te luisteren, hoor ik niet dat er iemand achter mij komt staan. Dit merk ik pas als hij zijn armen om mijn middel slaat en mij dicht tegen zich aantrekt.

‘Hey, waar hebben jullie het over?’

‘Hey, Ryan.’ Rachelle onderbreekt haar verhaal even.

‘Is alles goed met je?’ Ryan kijkt mij vragend aan.

‘Gaat wel.’

‘Zeker weten?’

‘Ja, bedankt dat je zo bezorgd bent, maar het gaat echt.’

‘Oké, dat is fijn.’ Hij lacht liefdevol naar mij en blijft mij omhelzen terwijl Rachelle haar verhaal af maakt. Na lang aan een stuk door geluisterd te hebben, lopen we met zijn allen naar de aula toe. Hier is het net als in de gangen rustig.

Uiteindelijk gaan we aan een van de tafels bij het raam zitten. Rachelle en Jessica zijn degenen die het meest aan het woord zijn. Ryan en ik luisteren gedwee.

Op een gegeven moment springt het gesprek over naar mijn achttiende verjaardag.

‘Wat wil je eigenlijk hebben voor je verjaardag, aangezien je al over een week jarig bent en het wel je achttiende verjaardag is. Je wordt maar een keer volwassen.’

Drie gezichten kijken mij vragend aan.

‘Uhm. Oh, nou Jes als je goed nadenkt, weet je al een cadeau.’ Ik kijk hoopvol naar Jessica, die zo te zien geen flauw idee heeft waar ik het over heb.

‘Jess je weet nog die ene keer dat we naar de stad zijn geweest en ik die leuke tas zag?’

Jessica fronsst haar voorhoofd en denkt diep na.

‘Oh ja ik weet het al weer, maar je weet helemaal niet zeker of ik die voor je ga kopen...’ zegt ze mysterieus.

‘Nee, dat weet ik inderdaad niet.’ antwoord ik met een glimlach.

‘We dwalen af. Wat wil je nog meer hebben?’ onderbreekt Rachelle snel.

‘Uhm nou Ryan jij verzint vast weer iets geweldigs dus jou hoef ik ook niets nieuws te vertellen’ Ik glimlach liefdevol naar hem. ‘En wat jou betreft Rachel, in elke winkel zie je wel iets leuks. Je zult vast wel iets verzinnen.’

‘Daar heb je gelijk in... Oké, dan hebben we dat ook weer afgehandeld.’

Het gesprek verandert weer van onderwerp en na een tijdje gaat de bel. Helaas moeten we naar de les. Ryan en Jessica hebben dit uur samen en Rachelle en ik.

Voordat we ons opsplitsen geeft Ryan mij een snelle kus en loopt vervolgens snel achter Jessica aan, die zoals gewoonlijk precies op tijd in de les moet zijn en dus al vooruit gelopen is.

De rest van de dag gaat als een waas aan mij voorbij. Ik kan alleen maar denken aan die droom, hij was nu veel realistischer dan eerst. Eigenlijk wil ik het vergeten, maar dat gaat erg moeilijk als iedereen je er telkens aan herinnert. Ik kan aan niets anders meer denken. Wat heeft die droom eigenlijk te betekenen en waarom droom ik dit ieder jaar weer?

Als ik er zo over nadenk, kom ik tot de conclusie dat ik de droom voor het eerst heb gehad voor mijn elfde verjaardag. In het jaar na mijn moeders dood. Dat is wel erg apart. Waarom ieder jaar rond mijn verjaardag en waarom elke keer over die gebeurtenis?

Eindelijk gaat de laatste bel en zijn we uit. Ik raap direct mijn spullen bijeen en loop het lokaal uit. Bij de kluisjes staat Ryan op mij te wachten. Hij pakt mijn tas aan zodat ik de boeken uit mijn kluisje in de tas kan stoppen.

‘Hoe was de rest van jouw dag?’

‘Ging wel. Bij jou?’

‘Ja, prima, maar toch vind ik de lessen met jou leuker.’ Hij prikt mij in de zij met zijn wijsvinger.

‘Ja, inderdaad, die lessen zijn leuker, maar je kunt niet alles hebben zoals je het wilt,’ antwoord ik lachend.

Ik doe mijn kluisje dicht en neem mijn tas van Ryan over. Hij slaat zijn arm om mijn schouder. In de ene hand heb ik mijn handtas en de andere houd ik ineengevouwen met de hand van Ryan over mijn schouder. Zo lopen we samen naar de hoofdingang van de school.

Ryan is zoals gewoonlijk helemaal meegelopen naar huis. Hij woont drie straten verderop en hij loopt dezelfde route naar school als ik.

Zodra we bij mijn huis aankomen, geeft hij mij een kus op de wang en loopt dan de straat uit. Ik blijf staan kijken, zwaaiend tot hij aan het einde van de straat de hoek om gaat.

Blijkbaar is mijn vader nog aan het werk en Fabian nog op school of bij vrienden, want het huis is stil en vredig als ik mijzelf binnenlaat. Ik ben blij met de stilte, ik wil graag even alleen zijn.

Ik zet mijn schoeltas in de hal op de grond en loop de woonkamer in. Er vormt zich een brok in mijn keel, maar er willen geen tranen komen. Ik wil even geen gezelschap, maar toch ben ik pijnlijk eenzaam. Ik wil even aan niets denken en alles om mij heen vergeten. Maar hoe hard ik het ook probeer, de gedachten komen toch wel terug.

“Heb je weer die ene droom gehad?”

Dat vroeg Jessica vandaag op school. Toen had ik de vraag mooi ontweken, maar Jessica wist donders goed dat het antwoord “ja” was geweest.

Nu ik er zelf zo over nadenk, voel ik twee kersverse tranen langs mijn wangen stromen en uiteindelijk op mijn blouse druppelen. Daar dan, eindelijk huil ik. Ik huil van frustratie en verdriet.

Wanneer stop ik op met terugdenken aan die gebeurtenis? Ik heb mij er allang overheen gezet. Tenminste zo voelt het in mijn hoofd, maar door die stomme droom word ik er ieder jaar weer aan herinnerd.

Ik staar voor mij uit terwijl de tranen maar blijven stromen en ik houd ze niet meer tegen.

Hoofdstuk 2

Ik veer overeind, wakker geschrokken uit mijn dagdroom. Het is Fabian, die luid pratend met een vriend binnenkomt.

‘Hallo, iemand thuis?’

Ik kan de humor van mijn broer nu even niet verdragen. Niet met mijn ogen rood van het huilen, mijn uitgelopen mascara en nieuwe tranen die ieder moment tevoorschijn kunnen komen. Ik twijfel even en neem dan bliksemsnel een besluit.

Terwijl de voordeur met een klap dichtvalt, glij ik stilletjes via de achterdeur naar buiten.

Als ik over het pad in de achtertuin loop, aarzel ik. Ik wil geen bekenden tegen het lijf lopen. Die zouden zich rot schrikken als ze mij zo zagen. Maar waar kan ik naartoe gaan om alleen te zijn?

Het antwoord komt bijna onmiddellijk. Natuurlijk. Ik ga mijn moeder bezoeken.

Het is een vrij lange wandeling, bijna aan de rand van de stad, maar de laatste drie jaar ben ik met de route vertrouwd geraakt.

Daar is de grote poort naar de begraafplaats en met veel gekraak lukt het mij hem open te krijgen. Door de jaren heen is de poort al aardig verroest geraakt.

Ik loop het pad af, klim de heuvel op, loop langs de ruïne van de oude kerk en daal de heuvel af, het kleine dal in.

In tegenstelling tot het oude gedeelte van het kerkhof, wordt dit deel goed onderhouden. Het gras wordt netjes gemaaid, hier en daar liggen boeketjes met bloemen en staan er kaarsjes. In de stad zijn drie begraafplaatsen, maar dit is de grootste en de oudste van allemaal.

Ik neem het eerstvolgende pad links en loop dan helemaal tot het einde van dit pad. Daar ga ik zitten bij een grote, marmeren grafsteen waar de naam van mijn moeder met grote zilveren letters op geschreven staat.

‘Hoi mam,’ fluister ik.

Ik haal een aansteker, die ik net snel heb meegenomen vanuit de keuken, tevoorschijn uit mijn jaszak. Ik buig mij voorover om het kaarsje aan te steken en stop de aansteker daarna weer in mijn zak. Vervolgens vouw ik mijn benen in kleermakerszit onder mij en zit daar alleen maar.

Na de dood van mijn moeder ben ik hier vaak geweest, uit ontkenning en verdriet. De herinneringen aan mijn moeder zijn hier altijd zeer sterk. Het voelt alsof ze hier dichtbij mij is.

Ik haal diep adem en laat mijn geest teruggaan naar alle mooie momenten die ik met haar heb gedeeld.

De brok in mijn keel groeit snel en de tranen komen nu direct. Ik mis mijn moeder verschrikkelijk erg, vooral op dit soort momenten. Nog steeds na al die tijd, maar dat is ook logisch. Als je je moeder verliest, vergeet je dat niet zomaar. Natuurlijk moet ik blij zijn dat ik mijn vader en broer nog heb.

Vlak na het overlijden van mijn moeder was ik er kapot van, in tegenstelling tot mijn broer, Fabian. Diep van binnen heeft hij natuurlijk wel verdriet, maar dat laat hij amper merken. Ik heb mijn broer altijd bewonderd vanwege zijn zelfbeheersing, die ik nooit heb gehad.

Die beheersing heeft natuurlijk ook zijn nadelige kant. Fabian mag dan niet huilen om dit alles, maar hij sluit zich wel buiten. Ik ben er vrij zeker van dat hij de meeste tijd, als hij zogenaamd naar een van zijn vrienden gaat, gewoon ergens alleen zit om zijn woede te uiten. Ook al zegt hij dat niet tegen ons. Het kan haast niet anders. Geen enkel mens kan zo somber en grijs leven. Als ik er zo over nadenk, komt hij aardig in de buurt van mijn vader.

Plotseling valt er een schaduw over mij heen en ik kijk geschrokken op. Even komt de gestalte mij vreemd voor. Onbekend en vaag dreigend. Ik staar hem als versteend aan.

‘Elynn,’ zegt de gedaante. ‘Soms maak ik mij echt zorgen om jou, weet je dat?’

Ik knipper met mijn ogen en lach kort. Het is Ryan.

‘Wat moet een mens toch doen om een beetje privacy te hebben?’ Vraag ik glimlachend.

Als hij de tranen op mijn wangen ziet, gaat hij geschrokken bij mij zitten en neemt mij in zijn armen. De tranen beginnen weer te stromen en ik leun hulpeloos tegen hem aan.

‘Ik mis haar gewoon zo,’ zeg ik snotterend.

Hij richt zijn blik op de grafsteen voor zich en weet meteen over wie ik het heb. Snel veegt hij mijn tranen van mijn wangen en kijkt mij recht aan. Ik zucht, merk dat ik rustiger word en dat het huilen stopt.

‘Hoe wist je eigenlijk dat ik hier was?’

‘Toen ik thuis kwam heb ik je gebeld om iets te vragen over school, maar je nam niet op. Toen heb ik de huistelefoon nog geprobeerd en je broer nam op. Ik vroeg of ik jou kon spreken, maar hij zei dat je niet thuis was en aangezien ik je net thuis had afgezet vond ik dat nogal vreemd. Daarna ben ik alle plekken nagegaan waar je kon zijn en tenslotte kwam ik hier.’

‘Ryan, dat had echt niet gehoeven. Alles is goed met mij, oké? Ik wilde alleen even alleen zijn, om rustig na te denken.’

‘Dat snap ik best. Ik was alleen...’

Ik leg hem het zwijgen op door mijn vinger op zijn mond te leggen.

‘Ik snap dat je ongerust was, maar alles is goed met mij, oké?’

‘Ja, dat begrijp ik.’

We zwijgen beiden even terwijl ik naar de zilveren letters op de grafsteen staar. Ryan wiegt mij zachtjes heen en weer in zijn armen.

‘We kunnen maar beter naar huis gaan. Het wordt al donker.’

‘Ja, dat is een goed idee.’

Ryan staat op en trekt mij omhoog.

‘Dag,’ fluister ik richting de grafsteen. Ik draai mij om naar Ryan en knik toestemmend. ‘We gaan.’

Ik pak Ryans hand en we klimmen samen de heuvel op. Terwijl we onze ineengestremgelde handen tussen ons in op en neer zwaaien, lopen we het pad af naar de oude poort toe. Daar staat Ryans auto geparkeerd. Hij opent het portier aan de passagierskant van de auto en laat mij instappen. Daarna stapt hij zelf in en start de auto. Met een grote bocht keert hij om en dan rijden we weg. Ik kijk nog achterom tot ik het kerkhof niet meer kan zien.

Onderweg spreken we geen van beiden. Ik staar voor mij uit en Ryan is gefocust op de weg. Van mij mag de rit eeuwig duren, maar helaas blijkt dat niet erg lang.

Ryan heeft mij thuis afgezet en is daarna zelf naar huis gereden. Ik heb tijdens het eten niet veel trek en ga daarna direct naar mijn kamer.

Het kost mij veel moeite om mijn aandacht bij mijn huiswerk te houden en uiteindelijk geef ik het op. Uitgeput plof ik op mijn bed en staar naar het plafond.

Het is maandagavond en ik ben nu al weer toe aan het weekend.

Over een week ben ik jarig. Vroeger verheugde ik mij altijd op mijn verjaardag, maar naarmate ik ouder ben geworden, is deze opwinding steeds minder geworden. Het is niet zo dat ik niet geniet van de cadeaus, de gezelligheid en mijn enige kans om mijn familie samen te zien, maar als ik jarig ben word ik iedere keer herinnerd aan mijn moeder.

Destijds was zij namelijk degene die alles organiseerde, de leukste cadeaus kocht en mij gelukkig maakte. Al deze dingen zijn mooie herinneringen die ik nooit wil vergeten. Maar juist door de nachtmerries rondom mijn moeders dood zijn het slechts nare herinneringen. De leuke kant van mijn verjaardag is zo ook nog weg.

Ik ben mijn moeder voorgoed kwijt en ik weet dat ze niet meer terugkomt. Ik voel de tranen branden in mijn ogen, maar ik kan ze niet meer tegenhouden. Ze rollen langzaam over mijn wangen, stuk voor stuk en het worden er steeds meer.

Ik ga rechtop zitten en veeg de tranen weg. Hoe kan ik mij hier ooit overheen zetten? Wat ik ook doe, alles herinnert mij aan mijn moeder. Deze nare maar tegelijkertijd ook fijne herinneringen blijven voor altijd bij mij. Hoe hard ik het ook probeer te vergeten. Dat gaat nooit gebeuren en misschien is er ook wel een goede reden om dit alles niet te vergeten. Misschien mag ik dit helemaal niet vergeten?

Al twistend met mijzelf val ik in slaap. Die nacht droom ik over mijn moeder, maar dit keer is het geen nachtmerrie. Nee, dit keer is het een hele mooie droom en dat mag ook wel eens.

Ik schrik wakker van een hard geluid. Ik trek de deken over mij heen en knijp mijn ogen dicht. Het geluid blijft doorgaan en begint nu zelfs harder te worden. Plotseling realiseer ik mij waar het bekende geluid vandaan komt. Het is mijn ringtoon die mij gewekt heeft.

Ik gooi de deken van mij af en ga rechtop zitten. Ik pak mijn mobiel, het licht doet pijn aan mijn ogen en het kleine beeldschermje verlicht de donkere slaapkamer. Ik wrijf in mijn ogen en tuur door een klein spleetje naar het verlichte beeldscherm.

Ik open het menu. Daar kom ik een lijst van gemiste oproepen tegen. Ryan heeft mij vier keer gebeld, Jessica twee keer en de laatste oproep wordt aangegeven met “onbekend”. Eerst herken ik het nummer niet, maar nadat ik het een paar keer gelezen heb en het nummer in mijn hoofd heb herhaald, weet ik van wie het is.

Het is het nummer van mevrouw Verlinden. De oude en nogal vaak chagrijnige verzuimcoördinatrice van school.

Waarom heeft de school mij zo vroeg gebeld? Ik staar naar het nummer. Achter het nummer staat op welk tijdstip is gebeld.

Geschrokken kijk ik naar de klok op mijn nachtkastje. Het is al half tien. Ik heb mij verslapen en niet zo'n beetje ook. Fabian is al twee uur geleden weggegaan en mijn vader vertrekt altijd erg vroeg in de ochtend.

Ik sta op en loop naar beneden. Het gekraak van de trap klinkt nu nog harder in het totaal stille huis. Beneden schijnt het ochtendlicht fel naar binnen. De ramen staan nog open en de frisse lucht komt mij tegemoet.

Normaal gesproken had ik deze moeten sluiten, aangezien ik altijd de laatste ben die weg gaat. Ik leg mijn telefoon op de grote houten tafel in het midden van de keuken en loop door naar de woonkamer.

Nadat ik alle ramen gesloten heb ga ik zitten op een van de grote hoekbanken.

Ons huis bestaat al sinds de 18de eeuw en is generaties lang doorgegeven in mijn moeders familie. Toen mijn opa en oma hier niet langer wilden wonen, hebben ze het huis aan mijn ouders gegeven. Zelf wonen ze nu in een landhuis.

Omdat ons huis al best oud is, staan er overal nog antieke meubels. Het is een vrijstaand huis en aardig groot. Om het huis ligt een niet al